

LBRIS

We know
books

STELIAN TĂNASE

Nocturnă cu vampir
Opus 1

PARTEA ÎNTÎI

Motto: „Deci, iată-mă ajuns aici. Stînd și ascultînd ploaia. Dacă aș muri chiar acum, nu ar curge nicio lacrimă nicăieri în lume. Nu c-aș vrea. Dar era ciudat. Cît de singur putea ajunge un fraier.“¹

Charles Bukowski (*Pulp*)

¹ Traducere de Cristian Ionescu

AMICE, DESCALECĂ DE PE BLONDĂ!

„Naum. Ti-cu Naum. Nu sunt mafiot, nici ciripitor la Poliție. Nu sunt poponar, nu sunt mason, nici evreu. Nu sunt decît arogant, bețiv și curvar. Îi detest pe amăriți și p-ăia cu parale!“ Așa făcea pe nebunul cînd depista în zonă o damă valabilă. După acest monolog kitsch își vîra nasul de fost boxer în decolteul bunăciunii și îi făcea propuneri indecente – Hai să ne-o tragem! Eh, dacă prezentările sunt făcute, e bine de știut că totul a început într-o noapte. Pe la ora 3 a.m. un țîriit nesuferit l-a trezit din somn. A bîjbiit cu mîna pe noptieră fără să deschidă ochii. A ridicat receptorul dar nu l-a dus la ureche, l-a pus în furcă. Te bag în mă-ta! a zis tare. Blonda – cum dracu’ o chema!? – l-a auzit prin somn și a dat semne de viață. S-au cunoscut cu o seară în urmă în barul Moko și i-a propus să ia puțin aer *zusamên*. A urmat o cursă nebună cu rabla lui. Tipa se ruja în oglinda crăpată din bord, el cu degetele-ntre pulpele ei. Așa au ajuns la vizuină și și-au tras-o urgent, din hol. Începuseră deja coțăiala. Fusesse dezvirginată în liftul unui hotel, d-aia se excita așa de tare. O pățea mereu cînd urca-n cabina unui lift. Uneori am orgasm, dragă, urcînd etajele înghesuită de toți nespălații. I-a evocat prima ei partidă de sex, unul s-a repezit cu baioneta în fofo-loanca ei cînd s-a blocat între etaje. Ce amintiri fericite ai! i-a zis la ureche excitat. Te deranjează!? l-a întrebat. Nu, a făcut Naum hăme-sit de carnea ei parfumată, ridicîndu-i fusta s-o ia umeri/craci în acel spațiu extrem, extrem de îngust. Ce vis mișto!

Exact când să ejaculeze, a sunat telefonul. Naum a presimțit că s-a întâmplat ceva rău. De ce te sună cineva noaptea, ghici!? Să te anunțe că ți-a furat mașina, că te-nșală nevasta, că patronul te-a dat afară, că ai cancer. Ticu Naum e un tip tonic. De când împarte așternutul cu blonda e și mai și! Și-a spus – *calm down, forget it, baby!* – cum văzuse într-un serial *cool*: apărea un detectiv care îi făcea zob pe ticăloși. N-aș spune că Naum al nostru era chiar un prost, IQ 160, fiți pe pace. Se străduia să-și ascundă iuțeala minții. Nu prea îi reușea și avea necazuri. Proștii îl detectau după privire. Ce să-i faci, ochii îl trădau. Noaptea, cu o damă în pat, îi luceau ca la pisici. Ziua purta ochelari fumurii pretextînd o fobofobie. Zadar-nic – tot descopereau că e purtător de creier și-l dădeau afară cu un șut în cur. Nu conta, îi lăsa să se distreze pe seama lui. Era în cea mai mare parte a timpului șomer, ocupație respectabilă în acest secol. Pe bune, chiar era un ratat, cum zicea fosta lui nevastă, Tanți. Nici ratarea nu mai e ce-a fost odată. Rămînea într-un job două-trei luni, hai șase, enerva un jupîn, și ăsta îl azvîrlea în stradă. Marș, cotîrlă! Era una din imaginile lui îndrăgite. Din fericire i se întîmpla des și căpătase antrenament. Cădea în picioare. Așa se explică de ce a rămas liber pînă la vîrsta lui. Bătea 40, dar mai dădea cu pumnul prin cîrciumi, iar sexul era încă OK. În rest, tăia frunză la ciini, asta cînd nu împușca francul. Erau zile cînd n-avea bani de țigări. Fuma Gitanes, amintire din Legiunea străină. Nu-l plîngeți, era mulțumit să fie de capul lui. Un anarhist, un cîrcotaș și un belfer.

Tocmai cînd privea lung spre blondă – goală, splendidă, întinsă pe pătură – și se pregătea de o intromisiune cazonă, a sunat telefonul. Dacă vocea ar fi știut ce gagică tare avea la așternut nu l-ar fi deranjat. Măcar așa, din complicitate între masculi. Răul era deja făcut. Dacă te dușmănește careva, ce faci!? Te sună în toiul nopții și închide! Fraierul se trezește și rămîne cu ochii pe geam pînă-n zori. Vede ce mișto cade soarele peste periferii, acoperișurile de cobalt, luna argintie, stelele albe ca niște mingi de ping-pong, umbrele prelungi întinse peste toată zădărnicia. Și ce dacă! Ticu Naum a auzit

în receptor un clinchenit dintr-o cutie muzicală, cîteva note se tot reluau hipnotic.

Casa Naum?

Mda. El.

Ai ceva de văzut.

Zău!? O tipă fierbinte!

Nu acolo!

Unde să mă uit!?

Blonda se dezvelește – cracii, o minunăție! Naum simte brusc niște furnicături în zona inghinală. A încercat de mai multe ori în noaptea aia să vadă dacă tipa atinge tavanul cu tălpile. Încă nu aflase, dar timp pentru exerciții ar mai fi. Și zbang s-a auzit acel telefon din infern, alo, exact cînd voia să mai încerce o dată figura. Stînd în cot i-a măsurat rotunjimea șoldurilor, pulpele, genunchii. Totul prins în lumina palidă a lămpilor de poziție ale unei macarale care băteau fix în geamul lui. Halal! Negreața dintre craci i-a apărut în toată splendoarea. Trup magnific. Luase cam multe whisky-uri la bord în încercarea de a o seduce. Hotărîse brav să nu se care din barul Moko fără tipă. Cine mai știe cît băuse!? Numai dracu' numără și te scrie pe răboj, Naum niciodată. Ce găsisse blonda la un bețivan ca el!? Eh, și ea era o ființă singură care n-avea chef să doarmă într-un așternut rece și pustiu pe o ploaie torențială. Sictir, lasă melancoliile!

Ce-ar fi de văzut!? a întrebat Naum în telefon.

Un cadavru.

Ce banc bun! Haha!

Îți dictez adresa, scrie!

Nu a notat nimic, era-n stare să țină minte, zău, pe bune.

Cu cine vorbesc?

Baf, a închis. Naum a rămas să-și tragă blugii, să înșface scurteica agățată-n cuierul din hol, să-și infunde șapca pe cap. Ce să caute el în lumea bună a morții!? Necunoscutul îi azvîrlise un os, ca la ciini. Pontul i se părea otrăvit, un flaps, o cacealma. O fi greșit numărul,

dar îi spusese numele – Naum. Pesemne i se trăgea de la faptul că hămălea *part-time* la agenția de detectivi „Scarlat&Ass“. Șmotruiă ocazional și la o fițuică, scria vinerea prostii polițiste. Nu era plătit în bani, făcuse un troc. Primea un prînz la birtul de vizavi. Convenabil pentru finanțele unui plătitor de pensie alimentară. Avea două așa-zise lefuri, ambele de mizerie. Era jumulit și stors de vlagă. Capitalismul îl transformase în carne tocată pentru chiftele. Noroc că făcea cam același lucru și colo, și colo – se ocupa de fleacuri. Nu era legat de conducătoare. Șmecheria era să predea marfa *petrovna* la timp.

Un cadavru era prea mult pentru el. Cine era Ticu Naum? Un nimeni! zicea Tanți, fosta lui. Așa ceva nu este un fleac, nici măcar în Valahia, unde se întâmplă toate relele din lume. Aerul devenise rarefiat și tare. Miza crescuse brusc ca la poker după un pas-parol. Părea o treabă serioasă. S-a întrebat ce caută el în povestea asta!? Cineva i-o făcuse! Trebuia să afle urgent cine. Îi bănuia pe Giugiuc Epolet și pe Ezechiel Scarlat, patroni, la ziar și la agenția de detectivi. Amîndoi cu interes să-l smulgă de lângă blondă, de ofiță pentru că nu au și ei una să-i azvîrle în Iad. O să-i mănînce păduchii la primul colț de stradă.

Naum a îmbrățișat blondă. I-ar mai fi tras un număr, dar e mai bine fără sex cînd ieși din casă noaptea pe ploaie să întilnești un cadavru. Îți dărimă moralul și-ți înmoaie scula. S-ar fi culcat la loc, dar pierdea pontul. Fraiere, cum o dădea, ieșea nasol. S-a scotocit prin buzunare după chei, a închis ușa fără zgomot ca să n-o trezească. S-a rostogolit pe scări – lift defect – cu ochii lipiți. A ieșit pe maidanul din fața blocului ocupat de carcase de mașini, rulouri, cabluri, fiare contorsionate, pubele, trei balansoare roșii, chioșcuri scoase din uz. Sub copertina de la intrare a găsit un vagabond care se distra. Turnase benzină peste un tovarăș de-al lui, tot homeless. Scosese un chibrit și-l aruncase aprins peste nefericit. Naum a înghețat și nu de frig. Tipul a dat să fugă, Naum l-a placat ca la rugby. Odată trîntit, i-a cărat pumni cît să-i ajungă pînă la iarnă. De ce i-ai

dat foc!? Păi, mi-a ocupat adăpostul și-mi datorează bani. Mulți!? Un sutar, a zis. Na! a făcut Naum. I-a întins o hîrtie BNR, albastră, tot ce avea. S-a ivit, în fine, un șofer care parca. A găsit o pătură în portbagaj, o gură de apă... Naum s-a cărat. Avea o treabă – să cercezeze un cadavru.

Trăia într-o periferie care fusese cîndva extrem de animată. Părăsită în secolul XXI. În jur resturi care aminteau trecutul industrial. Acum era populată cu pegră, aurolaci, boschetari, infractori, tirfe, injectați, cerșetori. Cum de locuia în zonă!? Prețul chiriei era exact cît putea plăti. Într-o clipă a fost ud learcă. Rabla rînjea sub un felinar. Unul i-a mîzgălit parbrizul cu șlagărul „Spală-mă, baby!“ Huooo! Noroc cu ploaia, facă-se voia Ta! A privit mulțumit cerul. Mîine *machina* va fi curată ca lacrima. Îl știa pe cel cu scrisul – un vecin de la 7. Îi va plasa sub pneuri cuie de 12, mîine, acum se grăbea. A învîrtit cheia în contact. Noaptea lui norocoasă, rabla a pornit din prima ca niciodată. A străbătut zona printre cotețele supraetajate, cenușii, kaki, negre, cu ferestrele belite și balcoanele gata să se prăbușească. În cinci minute a lăsat periferia în urmă și a părăsit zona ținută de sărăntoci, lumpeni și bătrîni zdrențuiți. A ieșit din întuneric undeva pe un bulevard, printre neoane și vitrine strălucitoare. Zona *glamour* a Bucureștiului, unde unui ne-suferit ca Naum totul îi pute. Poleială, sclipici, măști, fandoseală. Nu mai credea – ohoo de cînd – în aparențe. Nici în cea mai mare dintre ele – Dumnezeu. L-a cuprins un val de căldură, o clipă s-a simțit bine. Și-a revenit după șocul nasol c-o părăsise în așternut pe Zizi (bravo, fraiere, așa o chema, și-ai amintit) cum o fătase mă-sa. Cînd a văzut o statuie – habar n-avea a cui, sunt oricum prea multe – a tăiat-o în diagonală spre Gara de Est. Tarabele din Obor în piața pustie, hala roșie, cîmpul, o baracă borșită, prăvălii. Miros de pește, de carne putredă, de murături...

Ploaia s-a rărit brusc la a treia intersecție. A tras stînga de volan vizavi de o sală de cinema dezafectată, cu afișele ridicate de vînt. Începeau trotuare pline de gunoaie și blocuri, ostile ca niște cazemate.

Felinarele stinse. Cîteva tîrfe așteptau înfrigurate lîngă o benzinărie luminată *a giorno*, pîndite de trei pești într-o limuzină fistic. O gașcă de rebegiți asculta muzică și plasa prafuri în gura metroului. Naum i-a dibuit în oglinda retrovizoare. A apărut un echipaj de poliție, au coborît trei uniforme, gașca nu s-a sinchisit, părea că se cunosc bine. Ambreiajul a făcut zgomot. O fracțiune de secundă toți au întors capetele spre rabla lui oprită la semafor. Polițaii și traficanții l-au privit insistent, părea să le încurce socotelile. În film detectivul se dădea jos, împărțea cîteva pumni și totul se rezolva. Nu și în realitatea în care viețuia Naum. Veeerde! A băgat piciorul în accelerație. A străbătut cîteva străzi hîrbuite, și-a făcut praf suspensiile. Mă rog, ce mai rămăsese după ce traversase Bucureștiul plin de tranșee și gropi ca-n război. Nu a înțeles exact unde venea adresa și nu avea GPS, o cheltuială prea mare.

A rulat dincolo de șina de tramvai, a trecut de un depou, de o betonieră, a ajuns dincolo de o hală galben/căcănie. Aici s-a trezit cu o mutră storcită de parbriz. Ai o țigară, șefu'? A coborît geamul și i-a aruncat pachetul de pe bord, Gitanes, luat de la contrabandiștii ruși la juma de preț. Au urmat niște clădiri în demolare acoperite de graffiti. Un cimitir de mașini cu carcassele grămadă lucind sub lumina lunii. Ziduri prăbușite, haite de cîini, maidane cu halde de steril negre ca moartea. Fier beton, structuri de ciment, zgură roșie. De pe contrasens un șofer l-a orbit cu farurile. Ce noapte, amice! A început iar să toarne, ceva de speriat. Băftos, Naum!

A parcat la bordură, a stins farurile. Șantier, demolări, un bulldozer, schele. Rabla s-a oprit chiar dacă scotea zgomote ciudate. I-a ieșit figura la fix, ploaia începuse să se infiltreze în cabină, băga-mi-aș! I-a vîndut-o la talcioc în Vitan un samsar unsuros cu papion drept Bentley, an de fabricație 1991, motor 1 555 cai-putere, rulat 8 700 kilometri. Uite că nu era decît o Skoda 1971 sau Jiguli 1984. A ales-o pentru că avea destul loc pe bancheta din spate să desfacă și cei mai lungi craci din lume. În fine, s-a trezit din reverie, a găsit strada cînd era făcut zob de ploaia ce cădea la capătul lumii.

Vreme îpuțită, să nu lași afară un cîine! Pe el da, ai voie. Cel de sus îngăduia să îi faci orice nasolie lui Naum. Tot e-o hahaleră, un hoplea, un ăla, un nimenea. Așa a vrut destinul. În ce colț al Iadului am ajuns! Pe unde o mai fi lumea!? se întreba. Tot la periferie, lîngă un maidan. Bucureștiul este o cîrpeală din periferii. Unde se găsea în acea noapte păcătoasă fusese un cartier animat unde proletarii se înghesuiau în trei schimburi în halele lipite de calea ferată. Azi – locul este abandonat. Taică-su nu îi așteptase pe yankei ca toți proștii, ci pe bolșevici.

Nu mai era nimeni în zonă și și-a zis că bravii proletari au intrat sub pămînt, ca *zombies*. Sapă tuneluri spre Paradisul promis o jumătate de secol. Ta-su a murit așteptîndu-și „viitorul luminos“ vestit de Marx&Lenin. A avut carnet roșu, a cotizat, a aplaudat tovarășii, a scandat cu speranță. Bun, nu a ieșit nimic din povestea asta, a rămas tot sărac, sclav, stors de vlagă. În jur, buruieni cît casa, indigo/cenușii, molozi, grămezi de cărămizi, barăci văruiute. Un catarg cu un drapel în vîrf și un cvartal de blocuri. Le-a ghicit prezența după rebusul ferestrelor. În rest, hăul și ploaia nimicitoare. Nu vedea la un pas. De sub tălpi a țîșnit o pisică. Miorlăit de infarct. Iarba – neagră, puțea a motorină. Șoferii spălau aici motoarele. Un tramvai întorcea leeeent în curbă, s-a auzit scrișnetul roților. Apoi, s-a lăsat o liniște absolută. Asta e adresa, și-a spus. În clipa aia, la numai un pas, l-a apărut o arătare hîdă, urîțenia întruchipată. Un animal fantastic, o vedenie, un fel de acrobat la trapez după un salt mortal. Ce putea să fie!? O statuie demolată!? Un idiot dintr-un afiș electoral!? Un monstru ieșit din adîncuri!? Subteranele Bucureștiului sunt pline cu asemenea figuri despre care credeai că nici nu există. Ce dracu' căuta acolo și nu în brațele blondei!? Era pedepsit.

Dă-te jos d-acolo! i-a strigat arătării Naum cu hazul lui super. Te distrezi!? Ai făcut-o lată aseară, mărturisește! Blondă, pun pariu, și dama, și berea. Berea rece, dama fierbinte – nu invers, sper.

Naum s-a lăsat pe vine să vadă dacă este cumva un bețiv. Semăna mai curînd cu un excentric invocînd spiritele nopții. L-a trecut un

frison. Naum nu mai credea în nimic. Prefera să traverseze gol nemurirea. În clipa aia, luminile s-au aprins brusc. Dumnezeu a tras heblul. A văzut întreg peisajul, violaceu/alburiu. Avea în imediată apropiere un trup hăcuit. Un cap cu obrajii mîzgăliți, de clown. I-a venit să ridă, dar i s-au blocat maxilarele. Coaiele i s-au făcut casante ca sticla. S-au aprins felinarele, un minut a fost orb. Apoi s-au stins. Naume, ai văzut destul! Gata, ți-ajunge, fraiere! I-a făcut inimioara tic-tac, tic-tac, pit-palac! Suflete, nu era singur, mai era cineva în zonă! Pesemne dracul! Îl pîndea din întuneric, împărteau juma-juma aerul. Ce onoare! Arată-te, sunt Naum! Am venit cum mi-ai cerut!

Și, nimic, dar nu era dispus să-și piardă buna dispoziție dintr-atît. S-a auzit un hohot de rîs peste maidan. De unde venea? De nicăieri. Lui Naum tot nu-i venea să creadă că juca în filmul ăsta. El nu știa nimic de existența vedeniilor, era o ființă rațională. Cînd i se părea ceva necurat, scotea arma, conform instrucției lui militare, și trăgea. Riscase, nu venise înarmat. Rîsul sardonice nu s-a stins, s-a amplificat. Ce dacă era ud pînă la piele, i-au venit în minte țitele lui Zizi. Mai bine o lua cu el, s-ar fi regulat noaptea pe ploaie, pe banchetă. Romantic! Mișto culcuș, rabla multiplică excitația. Prezența morții îl furnica știți unde. Da, ei bine, și atunci s-a ivit huiduma! O ființă era proiectată pe fațada imobilului acoperit de schele, la 30 de pași. Începea de la parter și se înalța dincolo de acoperiș, etajul 9. Ce mărime să fi avut!? Părea o hologramă, nu era sigur. La ce i-ar folosi o armă? Numai așa, de sanchi! Să fie ca-ntr-o bandă desenată – pasiunea lui. Avea sertarele bușite, *Extraterestrul fantastic*, *Vampirul răzbunării*, *Halloweenul îngerilor*. A trecut un tramvai, s-a auzit același scîrțit lugubru. Vagoanele luminate în interior împrăștiu peste maidan imaginea acelui trup traversat de o țeapă, lungă de 3 metri, groasă cît pumnul, ascuțită la capătul de sus. Era ceva ireal. M-am timpit! S-a ciupit de obraji. A verificat dacă nu era încă în pat cu blonda cea dulce și visa orașul, ploaia și noaptea. Țeapa i-a intrat în cur nefericitului și i-a ieșit prin ochiul stîng, scurs ca un albuș de ou. Picioarele lui Ticu Naum au luat-o razna fără să le comande.

Noroc că, fiind frig, l-au lăsat genunchii. Curajos și brav cum îl știm. Tramvaiul fără pasageri – a șerpuit în sens giratoriu, s-a oprit în stația pustie, vatmanul a deschis/închis ușile.

Ticu Naum a privit în depărtare cu palma streășină. Rufe înfinse la uscat, stîlpi de înaltă tensiune, orătării, cazane de gunoi, dulapuri vechi, coșuri de fum, antene tv. Rîsul nebunesc a încetat. Cert e că nu a mai umplut văzduhul. Lui Naum i-au țiuuit urechile. Huiduma s-a metamorfozat în fum și a dispărut. Privirea i-a fost atrasă o clipă mai tîrziu de un bec aprins unde se intra pe o scară. Ușa s-a trîntit și o siluetă a dispărut înăuntrul. Asasinul! a presupus Naum instantaneu. Îl sunase și acum îl testa dacă tot îl invitase la o ceremonie a morții. Senzație de frică, de vomă, de însingurare și pericol. Se aștepta ca un monstru verzui fosforescent, acoperit de solzi să-l înghită. Vedea prea multe filme *horror*. S-a uitat la cel tras în țeapă. Era cît se poate de real. Nu era o halucinație. Victima – sex bărbătesc, circa 70 de ani. De mirare că mai avea un pic de viață. I-a luat pulsul citind secundarul. Încă purta ceasul înapoiat de Tanți la tribunal, cînd s-a încheiat divorțul lor. I-a spus că ei nu îi trebuie nici Ticu, nici ceasul. I pup you!

S-a apropiat cu urechea de buzele victimei. Cea surdă pesemne, că n-a prea înțeles ce i-a șoptit. Ceva cam: „vampirul“. Ce vampir, neneo!? De unde!? Zi, cine ți-a venit de hac? Dă-mi un nume! Ceva te-a aranjat în halul ăsta! Cine te-a măcelărit? Te iubea mult. Numai din dragoste faci așa ceva. S-au auzit aceleași silabe de adineauri. Vam-pir! Un oftat, un horcăit dinspre 80 de kilograme de carne macră, oase&grăsimi. Mutra îngrozită cu ochii ieșiți din orbite, maxilarul căscat la maximum, sînge la nas și gură.

Ce-ai căutat, domnule, printre calici? Pariu că ai venit după o damă. La vîrsta matală mai fuți!? Te-au atacat bagabonții ca să apere onoarea mahalalei și ți-au șutit portofelul pentru că ai guîtat cam tare. Ai deșteptat locatarii cu zbieretele matală. Te-au supt pe acoperiș și ți-au poruncit să zbori peste balcoane ca un zmeu din hîrtie. În loc să plutești, ai căzut. Te-ai înfipt în țeapă!